

Нѣма да забравя възторженитѣ възгласи на моя другарь Матю.

— Гледайки на сцената, азъ почувствувахъ какъ се пропука небето и за пръвъ пѣтъ видѣхъ истинския ликъ на Бога Аполона — видѣхъ на сцената не актьоръ, а човѣкъ.

Матю обича афоризмитѣ. Той често казва :

— Артистътъ служи служба въ храма на човѣка. Въ Мъртвия градъ“ отъ д'Анунцио ние гледахме *Елеонора Дузе*, артистката *Грамматика* въ „Нора“ и *Новелли* въ „Едипъ царъ“.

Шаляпина не можахъ да видя тогава. Матю бѣше щастливецътъ. Азъ останахъ да пазя децата, а той отиде въ Миланската „Скала“ и видѣ гениалния руски артистъ да спасява съ играта си пропадналата и освиркана опера на *Ди Бойто* — „*Мефисто*“. Какви незабравими моменти!

Репетициитѣ си правя въ кѣщи. На улица Неофитъ Рилски. Голѣма градина и въ нея кацнала нашата квартира. И кой само не идва у насъ. Наричатъ кѣщата ни „Консулатото“. Тука идватъ всѣкакви македонствующи мечтатели и юнаци. Симпатиченъ народъ. Малко говорятъ, но по очитѣ имъ личи, че Вардара не, ами морето до колѣне ще прецапатъ.

Матю обича да говори и да слуша за революцията. Подъ революция той разбира „чистене на гнилото въ живота“. Неговата рапира е направена отъ слънчеви лѣчи. Той и мене иска да увѣри, че революция и ние ще направимъ чрезъ театра... Азъ се увличамъ отъ красивитѣ и горещи думи, и вѣрвамъ, че ако не победимъ съ нашата революция, може би ще умремъ, заради нея. . . Тая мисълъ ми минава презъ ума и ми харесва, понеже четохъ „Подполна Русия“ отъ Степняка, и неговитѣ жени станаха идеалъ за мене.

Октомврий 1903 год.

Славянска Беседа и София гърмятъ отъ нашата слава — отъ славата на Съвременъ театъръ. Аklamации, цвѣтя, буквално носятъ ни на ръце. Тѣй много харесва нашиятъ репертуаръ на нашата